

Andělské přátelství

44.

♩=120

Adam Michna z Otradovic
(1653)

Ne be-ští ka-va-lé-ro-vé vin-šuj-te stěs-tí. Vy jste mé svad-by
Hr nou se do ne-bes-ké-ho pa-lá-ce hos-ti jest z po-ko-le-ní

Ne be-ští ka-va-lé-ro-vé vin-šuj-te stěs-tí. Vy jste mé svad-by
Hr nou se do ne-bes-ké-ho pa-lá-ce hos-ti jest z po-ko-le-ní

Ne - be - ští ka - va - lé - ro - vé vin - šuj - te stěs - tí. Vy jste mé svad-by
Hr - nou se do ne - bes - ké - ho pa - lá - ce hos - ti jest z po - ko - le - ní

6

druž-bo-vé ved'te z ne-stěs-tí ne-vě-stu mou, vám se vě-ří Mě a vám se o-
lid-ské-ho mi-le-nek dos-tí Mu-sí po-za-du zůs-ta-ti svět, a pro-to i

druž-bo-vé ved'te z ne-stěs-tí ne-vě-stu mou, vám se vě-ří Mě a vám se o-
lid-ské-ho mi-le-nek dos-tí Mu-sí po-za-du zůs-ta-ti svět, a pro-to i

druž-bo - vé ved' - te z ne - stěs - tí ne - vě - stu vě - ří Mě vám se o -
lid - ské - ho mi - le - nek dos - tí Mu - sí po - za - du zůs - ta - ti pro - to

12

na svě-ří Ved'te ji an-dě-lé ke mně ar-chan-dě-lé Hr
zou-fa-ti Již mu s py-tlem da-li mís-to jej mě vza-li

na svě-ří Ved'te ji an-dě-lé ke mně ar-chan-dě-lé Hr
zou-fa-ti Již mu s py-tlem da-li mís-to jej mě vza-li

svě - ří Ved' - te an - dě - lé ke mně ar - chan - dě - lé Hr -
zou - fat Již mu da - li mís - to jej mě vza - li

3. O Michale, můj rytíři, měč již vytáhni; O věrných duších vartýři, tě nevyhání;

žádná z tvé moci zchtralost, v tobě jest obrova stálost; ved' milou mou ke mně, přej hostinu ve mně.

4. Před tebou ať peklo běží, jeho lámej brány; Ať Luciper sražen leží od božské rány;

Ať se tělo nevypíná, podej mu žluč místo vína, skroť jeho šibalství, pokutuj nedbalství.

5. A tak se ke mně dostane choti má milá; Nic proti ní nepovstane, hříšného díla;

Ty ji buď stále při boku, popřej ji tvého poskoku, Ten ať jest tvůj tanec, zhyne pekla kanec;

6. Tak za mně se teď přimlouval můj ženich milý; K mé pomoci vás namlouval, pážata bílý;

Tak vás jmenuji, andělé, k vám volám o archanděle! Slyšte mé žádosti, číňte mně zádosti.

7. Když můj Milý měl vyjít od Otce svého; a na tento svět přijíti dlé těla mého;

tu převeselou novinu, aby lidskou setřel vinu, Gabriel zvěstoval, člověk se zradoval.

8. Když já budu umírat, tu poštu přines; Když budu oči svírat, mně k Bohu vynes;

Ujist' mne, že mne miluje, ten jenž na nebi kraluje. O postmistře Páně, nezapomeň na mně.